

Sygn. akt II KKN 325/01

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN	Marek Sokołowski
Sędziowie: SSN	Ewa Gaberle
SSN	Dorota Rysińska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2001 r., w trybie art. 535 § 3 kpk sprawy **L. B.**

oskarżonego z art. 86 § 1 kw

z powodu kasacji, wniesionej przez Rzecznika Praw Obywatelskich od wyroku Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 12 marca 2001 r., sygn. VII Kws (...)

utrzymującego w mocy orzeczenie Kolegium do spraw Wykroczeń przy Sądzie Rejonowym w Ł. z dnia 13 grudnia 2000 r. sygn. (...)

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ł. w postępowaniu odwoławczym.

U Z A S A D N I E N I E

Po rozpoznaniu odwołania złożonego przez oskarżonego L. B. od orzeczenia Kolegium do spraw Wykroczeń przy Sądzie Rejonowym w Ł. z dnia 13 grudnia 2000 r., skazującego go za popełnienie, w dniu 15 września 2000 r., wykroczenia kwalifikowanego z art. 86 § 1 kw, Sąd Rejonowy w Ł., wyrokiem z dnia 12 marca 2001 r., utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Wyrok powyższy zaskarżony został kasacją wniesioną na korzyść skazanego przez Rzecznika Praw Obywatelskich.

W kasacji tej podniesiono zarzut rażącego, mogącego mieć wpływ na treść orzeczenia, naruszenia prawa procesowego w postaci art. 6 kpk, art. 133 § 2 w zw. z art. 117 § 2 kpk oraz art. 512 § 4 kpk, polegającego na nieprawidłowym zawiadomieniu o terminie rozprawy oskarżonego L. B., co uniemożliwiło mu udział w rozprawie odwoławczej i naruszyło jego prawo do obrony oraz polegającego na, będącym wynikiem nieprawidłowego zawiadomienia pokrzywdzonego J. W. o terminie rozprawy zaniechaniu przesłuchania świadka S. W., mimo znaczenia tych dowodów (których treści oskarżony zaprzeczał) dla rozstrzygnięcia sprawy.

Podnosząc powyższe, Autor kasacji wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym przy uwzględnieniu stanu prawnego obowiązującego w dacie wydania zaskarżonego orzeczenia, a więc przed wejściem w życie, w dniu 17 października 2001 r., ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 106, poz. 1148) oraz Przepisów wprowadzających tę ustawę (Dz. U. Nr 106, poz. 1149).

Przede wszystkim, za w pełni trafny i wystarczający dla uznania oczywistej zasadności kasacji uznać należało postawiony w skardze zarzut obrazy obowiązującego wówczas przepisu art. 512 § 4 kpk, jakiej dopuścił się Sąd Rejonowy rozpoznający niniejszą sprawę w postępowaniu odwoławczym. Wprawdzie z § 1 art. 512 kpk wynikało, że do odwołania od orzeczenia kolegium do spraw wykroczeń stosuje się odpowiednio przepisy o apelacji, jednak zarówno użycie stwierdzenia „odpowiednio”, jak i brzmienie pozostałych przepisów art. 512 kpk wskazywało, że postępowanie odwoławcze w sprawach o wykroczenia charakteryzowało szereg odrębności w stosunku do postępowania apelacyjnego prowadzonego w trybie zwykłym. Jedną z tych odrębności odnosiła się do zakresu postępowania dowodowego prowadzonego w obu tych postępowaniach. Z treści przepisu art. 512 § 4 kpk, który stanowił *lex specialis* w stosunku do art. 452 § 1 kpk, wynikała zasada przeprowadzania postępowania dowodowego, zaś odstępianie od bezpośredniego przesłuchania osób traktowane było jako wyjątek.

Tymczasem w sprawie niniejszej Sąd Rejonowy nie przeprowadził na rozprawie żadnego dowodu (złożono tylko sprawozdanie i odczytano jedynie odwołanie oskarżonego – k. 48). Zasadnie przy tym podnosi skarżący, że dotyczy to dowodów zarówno z wyjaśnień oskarżonego, jak i z zeznań świadków, w tym nie tylko pokrzywdzonego J. W. oraz S. W., ale również tych, o których przesłuchanie wnioskował oskarżony w swym odwołaniu. Trafnie też podnosi Autor kasacji w jej uzasadnieniu, że orzeczenie Sądu Rejonowego oparte zostało w gruncie rzeczy na wyjaśnieniach i zeznaniach, złożonych nie przed sądem a przed Kolegium do spraw Wykroczeń, co – w świetle treści art. 392 w zw. z art. 510 i art. 458 kpk (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1999 r., V KKN 401/99, OSNKW 1999, z. 11-12, poz. 80) – było niedopuszczalne.

Powyższe wykazuje w sposób jednoznaczny, że zarzucane naruszenie przepisu art. 512 § 4 kpk miało charakter rażący i mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku, skoro zapadł on bez przeprowadzenia jakiegokolwiek dowodu. Już tylko przytoczone racje przemawiały więc za koniecznością jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając ponownie sprawę, Sąd Rejonowy przeprowadzi postępowanie odwoławcze od zaskarżonego orzeczenia Kolegium zgodnie z regułami określonymi w art. 6 § 3 cytowanych na wstępie Przepisów wprowadzających Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, nie uchybiając wskazanym w niniejszym wywodzie przepisom prawa.